

Atlık Dağı Türküsü

Kamil Aydoğan

2. BASKI

HECE
roman

Kamil Aydoğan: 1956 yılında Maraş'ta doğdu. Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesi ve Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü ve Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı mezunu. Türkçe öğretmenliği ve çeşitli liselerde müdürlük; İzmir ve Ankara İl Millî Eğitim müdürlüğü yaptı. Çeşitli sendika ve sivil toplum kuruluşlarında kurucu, üye ve yönetici olarak çalıştı. Almanya Nürnberg Eğitim Ateşesi olarak görev yaptı. 2016 yılında emekli oldu. Yazmaya lise yıllarında başladı. İkinci Yazıları'nı kurdu. Edebiyat, Hece, Edebiyat Ortamı, Kelam, Kıyam gibi dergilerde yazdı. Mayıs 2018'de Ankara'da hayata gözlerini yumdu.

Eserleri

Köy Yazıları (Deneme, Edebiyat Dergisi Yayınları, 1982.)

Yük (Şiir, Esra Sanat Yayınları, 1996.)

Hayat Kaç Köşeli (Kişisel Gelişim, Akçağ Yayınları, 1999.)

Hayatın Şiire Sığmayan Yüzü (Şiir, Ercan Yayınları, 2004.)

İçimizin Yıldızları (Yaşantı, Hece Yayınları, 2006, 2015.)

Kısıkk Vadisi (Roman, Kaynak Hece Yayınları, 2016.)

Arta Kalan (Günlük, Cümle Yayınları, 2015.)

ATLIK DAĞI TÜRKÜSÜ

Kamil Aydoğan

Hece Yayınları: 492

Roman

©Hece Yayınları

İkinci Basım

Aralık 2018

Editör

Ali Karaçalı

Son Okuma

Ebru Özbek

Kapak Tasarımı

www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık

www.hece.com.tr

ISBN: 978-605-9556-86-6

Baskı

www.dumat.com.tr

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.

Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara

Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14

e-posta: hece@hece.com.tr

www.hece.com.tr

Sertifika No: 17672

*Bilmezsın,
bir kartal iner Atlık Dağı'ndan;
kanatlarından akan kan,
hayatımızın,
alnımızda dolaşan resmidir.*

1. BÖLÜM

Tek başınaydı.

Gece yarısından sonra çıkmıştı yola; sekiz saat sürecek kara yolculuğundan sonra, İlica kasabasına varacaktı.

Yorgun ruhu ve karmakarışık aklıyla gidiyordu.

Aslında, olanlardan, maskeleriyle dolaşanlardan, ikiyüzlülüğü bir sanat gibi icra edenlerden, tuzaklardan, kaprislerden kaçıyordu.

Uçuyor gibi, mavi göklerde dolaşıyor gibi, kelebekler gibi kaçıyordu.

Bir kaçış ancak bu kadar huzur verebilirdi insana.

Yolculuğun ve yalnızlığın sükûneti vardı üzerinde.

Böylesi zamanlarda, sebebini bilmediğiniz bir iç huzur, bir ferahlık yaşayabilirsiniz.

Hatırladıklarınız üzerine, kendi kendinize sesli tepkiler verebilirsiniz.

Ansızın frene basar, bir kır çiçeği kümesinin kenarına çömelir, kokularını ruhunuza çeker, doyuncaya kadar seyredersiniz.

Çiçeklerin arasında dolaşan bir böceğe, minik bir kertenkeleye, arıya imrenirsiniz.

Yalnızsanız, söz ve davranışlarınızın kralısınızdır.

Yüreğiniz kaynar durur.

Hiçbir duygunuzun sır olmadığını bile bile, sırlarınızı Allah'a açarsınız.

Çırlıçılak ve gösterişsiz iç dünyanızı ortaya döker, uçar gibi gidersiniz. Çevrenizde dağlar, ovalar, bozkırlar, ağaçlar teker teker geride kalırken sırtınızdaki yükleri de onlarla birlikte geride bırakırsınız.

Ve bir garip abdal olarak yollardasınızdır artık.

İçinde çokça hırs bulunan dünyayı ve dünyaya ait ne varsa hepsini atarsınız üzerinizden.

Bir toz zerresi, bir kelebek kadar hafiflediğinizi hissedersiniz.

Coşarsınız.

Sesinizin güzelliği önemli değildir; en acıklı türküyü, en gür sesinizle söyleyerek gözyaşlarına boğulabilir, rahatlırsınız.

Hafiflemiş bir ruhun üzerinde, acıklı türkülerin etkisi daha derin olur.

Yumuşamış kalbiniz ruhunuzun kontrolündedir ve duygularınızın yoldaşı olmuştur.

Dilinize bir türkü takılmıştır; dakikalarca, aynı nakarattan kopmadan hıçkırabilirsiniz.

Artık yol sizin, duygu sizin, gözyaşı sizindir.

Dağların, yolların arkadaşı olan özgürlük sizindir.

Yaşınız önemli değildir.

Unvanlarınızın, toplum içindeki rolünüzün bir anlamı yoktur.

*

Yaklaştıkça, özlem duygusu artıyordu.

Sıla hasreti böyle bir şeymiş demek ki, diye düşündü.

Ankara'dan, sekiz saatlik kara yolculuğundan sonra, Ilıca kasabasına ulaşmıştı.

Buralardan ayrılırken tozlu, daracık olan yollar genişletil-

miş, asfaltlanmıştı.

Evler çoğalmış, ağaçlar büyümüşü.

Baharın coşkusu her yerde hissediliyordu.

Kıvrım kıvrım ilerleyen, ağaçlarla çevrili yokuş yoldan çıkıp Ilıca'nın kenarındaki ilk evler görüldüğünde, karşıda Atlık Dağı da bütün heybetiyle dikilmişti karşısına.

Tuhaf bir duyguyla sarsıldı.

Arabayı durdurdu, acelesi var gibi açtı kapıyı, indi. Ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. Bir eliyle arabaya tutundu, Atlık Dağı'nı seyre daldı.

Bir süre öylece kaldı.

Yine şimşek hızıyla, Atlık Dağı'nda ve eteklerinde yaşananların hepsi teker teker gözlerinin önünden geçti.

Kendi filmini izliyordu sanki.

Annesi gelince aklına, yüreği sızladı ama ağlamadı bu kez.

Gözlerini kâh kapatıyor kâh açıyordu.

Ağyar'ın üzerinden güneş doğmuş, yükseliyordu.

Atlık Dağı'nın katlarını teker teker inceledi. Katlarda, kar kütükleri vardı. Güneşin vurduğu yerler gülümsüyor gibiydi.

Atlık Dağı sevinmişti sanki.

“Şimdi sevinçten bağırarak Atlık Dağı,” dedi kendi kendine. “Birazdan kavuşacağız, merak etme.” diye devam etti.

*

Halil Yakup, Ankara'da küçük çaplı bir bürokrattı.

Bu dağlarda doğmuş, büyümüş, çobanlık yapmış; sonra şehre taşınmışlar; orada bin bir güçlkle okumuş, Ankara'ya yerleşmişti.

Hayatı tek başına sırtlamıştı.

Buralar âdeta çocukluğunun cennetiydi.

Her gün rüyalarında gördüğü yerlerdi.

Her gün, günün savaşı bittiğinde ve yatağına uzandığında, gözlerini kapatır kapatmaz buraların hayali canlanıyordu zih-

ninde ve sanki ikinci hayatı başlıyordu.

Buralar, Halil Yakup'un ruhunun eviydi.

Yaşadığı gerçek hayatın zorluklarına, akşam olunca kavu-
şacağı bu öteki hayatı için katlanıyor gibi bir durumu vardı.

Orada, Ankara'da, bürokratik hayatın karmaşası içinde ır-
pınıyor ama buralardan kopamıyordu.

şaşılacak bir bağlılığı, sevgisi vardı buralara.

Büyülü, tılsımlı bir güç kaynağıydı bu dağlar Halil Yakup
için.

Yalnızlığının, kimsesizliğinin çaresiydi.

Canının evi, kara sevdasıydı.

Buralardan otuz yıldır ayrıydı.

Bu kadar derin bir duyguyla bağlı olduğu bu yerlere, otuz
yıl aradan sonra ilk kez geliyordu.

Bu gelemeyişin çeşitli sebepleri vardı. Belki en önemli-
si, her gün hayalinde dolaşan "mekânları", iç dünyasının bir
parçası olan buraları görmeye, bu sevdayı somut bir eyleme
dökmeye cesaret edememişti. Belki, başka pek çok sebepten
ve hayatın doğal akışı içinde, sebepsiz yere otuz yıldır geleme-
mişti işte.

Halil Yakup arabasına bindi. Az ilerideki kasabanın orta-
sında, pansiyonların altında, yan yana dizilmiş küçük iskem-
leli çayevlerinin birinde oturmuş kendisini bekleyen ağabeyi
Mehmet ve diğer yakınlarının yanına vardı.

Onlar da hasretle kendisini bekliyorlardı.

Tıraşsız, güneşin ve soğuğun yaktığı esmer tenliyidiler.

Akrabaları, çocukluk, çobanlık arkadaşları, eski dostlarıydı
bu insanlar.

Hep sevmiş, hatırlamış, gelip gittikçe ufak tefek işlerine

yardımcı olmuş, rehberlik etmiş, ilgi göstermiş, hiç kopmamıştı onlardan.

Sıcak ve samimiydiler.

Hesapsız severlerdi, en büyük özellikleri buydu.

Ekmeklerini paylaşır, kendileri açken başkalarını doyurur, çaylarına çıkar karıştırmazlardı.

Öne çıkmaz, gösterişi bilmezlerdi. Varlığı ile yokluğu belli olmayan birisi olarak bir köşede otururlar ve can kulağıyla dinlerlerdi.

Samimiyetle riyakârlığı, kendilerine tepeden bakanlarla kendilerini sevenleri, aldatmak isteyenlerle hizmet etmek isteyenleri kolayca ayırt ederler ama kimsenin kusurunu yüzüne vurmazlardı.

Gelenlere gidenlere, “devlet büyüklerine” ve politikacılara saygıda kusur etmezlerdi.

Derin sezgileri vardı, peşinden gittikleri de buydu.

Küçük sevinçlerden, coşkun mutluluklar çıkaracak kadar ustaydılar.

Küçük dertlerin büyük acılarıyla büyümüşüler.

Küçük sevgilerin büyük sevdalarıyla yüklüydüler.

Dünyanın “adaletinden” ve Halil Yakup’un yaşadıklarından uzaktılar.

Dedelerinden kalan yoksulluk, “gariplik” ve alçakgönüllülük mirasının efendisiydiler.

Atlık Dağı’nın himayesinde ve eteklerine serpiştirilmiş köy evlerinde yaşıyorlardı. Cesur ve bilge oluşlarının temelinde bu vardı.

Sabahın ilk çayını yudumluyorlardı.

Halil Yakup’u görünce hep birlikte ayağa kalktılar ve heyecanla karşıladılar, teker teker bağrılarına bastılar.

Farkında olmadan ve fark ettirmeden, Halil Yakup'un içinde birikmiş ne kadar ağırlık varsa hepsini aldılar.

Doğal, gönülden, gösterişsiz bir şekilde teker teker sordular.

— Nasılsınız?

— Seni görmeyeli yıllar oldu.

Gülümsüyorlardı, mutluydular.

Çaylar yenilendi.

Sabahın ilk demiydi. Kar sularından birikip gelmiş çeşmenin suyundandı ve burcu burcu kokuyordu.

Çay, ikramdı buralarda.

Gökyüzü gibi, sabah güneşi gibi, uzaktan görünen heybetli Atlık Dağı gibi ikramdı her şey.

Meraklıydılar.

İnsan, sevdiğinin yaşadıklarını merak eder.

Hemen hemen her şeyi sordular.

Halil Yakup'un görevinin içeriğinden ve yaşadıklarından habersizdiler doğal olarak.

Halil Yakup'un da kendileri gibi yalın, doğal, sıradan, sözün anlamıyla söylenenin aynı olduğu bir hayat yaşadığını sanıyorlar, imreniyorlardı.

Çoğu, içinden ve bazen de dışa vurarak: "Helal olsun sana, bu dağlardan, çobanlıktan, yoksulluktan, gariplikten çıktın, kendini kurtardın." diyorlardı.

Kendini kurtarmayı, bir mevki, bir makam sahibi olmak sanıyorlardı.

Ve sebepsiz yere, sözleşmiş gibi tamamı da "Halil Yakup'la gurur duyduklarını" söylüyorlardı.

Halil Yakup'u ortalarına almışlardı.

On beş yirmi kişiydiler.

Bütün gözler, Halil Yakup'un üzerindeydi ve her şeyini inceliyorlardı. İmrenmenin, hayranlığın, gurur duymanın heyecanı, can kulağıyla dinliyorlardı.

En çok da Halil Yakup'un buralarda, kendileriyle yaşadığı günlerden söz etmesinden heyecanlanıyor, ayrıntıları hatırlıyorlardı.

Köylüler, ayrıntıları unutmazlar ve abartırlar.

Ve durmadan tekrarlarlar.

Aynı olayı, aynı sohbette, üç beş kişiden dinleyebilirsiniz. Her anlatan, basit, sıradan bir olayın bile farklı bir ayrıntısını getirir önünüze.

Bu konuda, usta bir romancı kadar titizdirler.

Fırından yeni çıkmış, burcu burcu kokan pidelerle zeytin, peynir getirdiler. Birlikte atıştırdılar.

"Hadi gidelim," dedi birisi.

"Atlık Dağı ve mor sümbüller bizi bekliyor. Yıllardır görünmedin, ağaçlar, kayalar özlemiştir seni."

Sanki keskin bir komut verilmiş gibi herkes ayağa kalktı.

İkişer üçer kişi yan yana, yaya olarak yola koyuldular.

Halil Yakup'un yanında Çavdar'la Arif vardı. Heyecanla köyde yaşanan son olayları anlatıyorlardı.

Çetin bir tırmanış başlamıştı, Atlık Dağı'na çıkılıyordu.

Buralar, gerçeklerden uzak yerlerdir.

Geçmişteki yaşanmışlıklar her şeye sinmiş, her şeyi etkilemiş, her şeyi gerçeğin dışına, masal rengine taşımıştır.

Ağaçlar, kayalar, kuşlar, çeşmeler konuşurlar sanki sizinle.

Her şeyin derin bir hikâyesi vardır.